

It's going to get worse and worse and worse, my friend

De volksmänner in extase

Tweet 3

Na de groepsvoorstelling 'HeroNeroZero' staat Lisbeth Gruwez alleen op scène voor 'It's going to get worse and worse and worse, my friend'. Dit nieuwe stuk van Voetvolk/Lisbeth Gruwez haalt zijn inspiratie bij speeches en de sprekers die ze brengen. De extase van de spreker staat centraal.

Zoals elke goede speech is Gruwez' nieuwe productie tot in de puntjes uitgestippeld en volgt het een strak schema. Op basis van toespraken van de Amerikaanse televisiepredikant Jimmy Swaggart maakte Lisbeth Gruwez samen met Maarten Van Cauwenberghe een montage van woorden en zinnen. Op deze montage creëerde Gruwez een choreografie. Elk woord van de predikant is een aparte beweging. Precisie is in deze voorstelling essentieel.

Wat de predikant vertelt, is hier minder belangrijk dan de extase van de danseres op scène, hoewel de woorden en zinnen die we horen actueel zijn en niet willekeurig. Gruwez verplaatst de aandacht van publiek naar spreker. Hoe de toeschouwers een vurige speech ervaren, is bijkomstig. Het gaat om het effect van de eigen woorden op het lichaam van de spreker. In plaats van die extase te brengen in woord, brengt Lisbeth Gruwez ze in dans. Het stuk is opgedeeld in drie fasen met telkens een rustpauze. Deze momenten van rust geven de danseres een moment om te bekomen, en de toeschouwer een moment om alles te laten bezinken. Het haalt ons niet uit onze concentratie, integendeel, het zeept ons op. We willen weten wat volgt.

De choreografie toont strakke en snelle bewegingen, perfect uitgevoerd. In het begin zien we een danseres die zich mentaal lijkt voor te bereiden op de speech. Gruwez zoekt naar de perfecte plaats en de juiste houding. Stilaan horen we flarden woorden, maar ze hebben nog geen betekenis. De stukken dans vormen een geheel en zijn nog vloeiend. Gruwez houding lijkt op die van een torero die zich voorbereidt op de strijd met een stier, in dit geval een spreker/danseres die zich voorbereidt om het volk te mennen en te bezweren. In het begin wikt en weegt de danseres de bewegingen, maar uiteindelijk stort ze zich met volle overgave in een passioneel, choreografisch betoog.

Die overgave zien we vooral na een eerste rustpunt. Uit de flarden woorden kunnen we zinnen onderscheiden als '*we have not made any advancement at all*' and '*It's going to get worse and worse and worse*'. De woorden zijn dreigend, maar onze blik blijft gefocust op de choreografie. De gelijkenis tussen de danseres en een torero wordt explicieter doordat ze haar kleding aanpast: opgetrokken zwarte sokken houden de broekspijpen op hun plaats, de hoog opgetrokken panty's houden het hemd strak dat tot en met de laatste knop is

dichtgeknoopt. Strak in het pak, fier en sierlijk beweegt Lisbeth Gruwez over de scène. Elke beweging wordt intenser en harder. De frequentie verhoogt. Net voor een tweede rustpunt zien we de eerste tekenen van extase. De danseres lijkt zich te verliezen in haar choreografie tot ze uiteindelijk met virtueuze sprongen de extase omarmt.

De samensmelting van geluid, choreografie en licht houdt de kijker in de ban. Voetvolk slaagt er wederom in het publiek te fascineren met deze nieuwe voorstelling. De inspiratie die ze haalden uit de speeches wordt op een geheel eigen manier ingevuld en aangepast aan het doel. Tekst wordt beweging en hoewel dit stuk zijn focus legt op de spreker, worden we als toeschouwer niet buitengesloten. De trance van de danseres slaat over op de toeschouwer. Ze zwaait ons op en laat ons niet los tot het einde van de voorstelling.

Eline Van de Voorde

